

961113-2

Druhá myšlenka, která mne ovlivnila téměř současně s onou první, Hromádkovou (kterou jsem sice znal o něco dříve, ale něco si přečíst a potom to nechat působit jsou dvě různé věci), byla formulována Patočkou v příspěvku věnovaném Boženě Komárkové do soukromého sborníku k jejím padesátinám. S textem, který si moji přátelé hned začali opisovat, jsem se seznámil až nějaký čas po svém návratu z vojenské služby. V té době jsem se rozloučil s filosofickou orientací, protože jsem stále trpěl potížemi po včas nerozpoznané encefalitidě (suspektně diagnostikované až po několika měsících prof. Vítkem), ale také proto, že vyhlídky pro někoho, kdo se nehodlal ani vydávat za marxistu, byly tehdy nicotné. Z této jakési letargie mne vytrhl teprve v r. 1956 prof. Kozák, můj učitel, jemuž jsem předložil v roce 1952 svou disertaci, když mne pozval na společný seminář, který měl s prof. Zichem. Tam jsem měl poreferovat o hlavních tématech své doktorské práce. To mne později přivedlo ke kritické reakci na Jiřího Zemana, který na seminář také chodil; článek vyšel ve *Vesmíru* a byl pro Jiřího Němce důvodem, proč se za mnou vydal (a od té doby jsem zůstali v těsných kontaktech). Byl to také Jiří Němec, kdo mne upozornil na Teilhardovu knížku „Lidská zoologická skupina“, kde jsem našel některé myšlenky, které mi byly blízké a které byly také formulovány v onom článku ve *Vesmíru*.

(Písek, 961113-2.)